

FREE CINEMA

96

23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2014

HAVE A BEER
WITH YOUR OLD MAN. BE
SOMEBODY.

23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2014

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

NEBRASKA

**Η ΑΙΩΝΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ
ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ**

**Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ
ΤΟΥ ENDER**

**ΤΖΑΚ ΡΑΪΑΝ:
ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ**

**Η ΚΛΕΦΤΡΑ
ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ**

ΕΥΤΥΧΙΑ

**ΜΙΚΡΕΣ ΜΑΤΙΕΣ
ΣΤ' ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ**

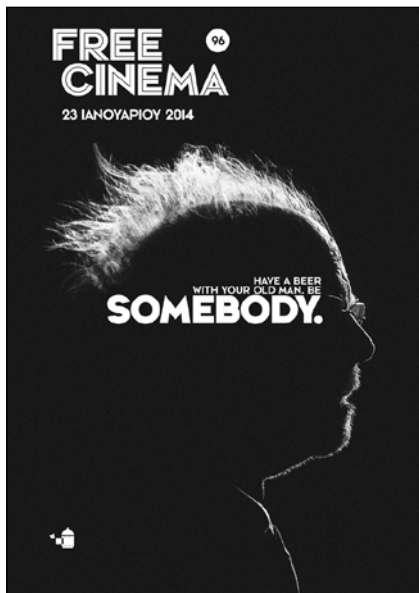

85 ΟΣΚΑΡ
ΚΑΛΥΤΕΡΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ:
ΤΟ ΑΞΙΖΑΝ;
(ΞΑΝΑ)ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ ΤΑ ΟΣΚΑΡ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ!

FREE
CINEMA.GR

23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2014

**FREE
CINEMA**

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #96
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση

Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός

The Comeback

Κείμενα

Δημήτρης Δημητρακόπουλος

Άγγελος Μαύρου

Παναγιώτης Παναγόπουλος

Ιωάννα Παπαγεωργίου

Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2014 FREE CINEMA

All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

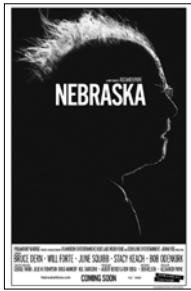
Μετά από ιστορία και παράδοση 102 ετών, το studio της Paramount παραδέχτηκε (μάλλον δειλά και σαφώς καθυστερημένα) πως το sequel του «**Anchorman**» ήταν η τελευταία ταινία που διένειμε (από τις 18 του περασμένου Δεκεμβρη) σε φιλμ 35mm στις ΗΠΑ.

Ο «**Λύκος της Wall Street**», που ακολούθησε στις 25 του μήνα, παίχτηκε μονάχα με ψηφιακές κόπιες. Από 40.045 κινηματογραφικές αίθουσες που διαθέτει η Αμερική, πλέον, μόλις το 8% παραμένει πιστό στο αυθεντικό φιλικό format, με όλες τις υπόλοιπες να έχουν ολοκληρώσει τη μετάβασή τους στην αποκλειστική προβολή μέσω ψηφιακών αρχείων. Η αλλαγή ήταν **ραγδαία**, αν τη συγκρίνεις με την ιστορία του φιλμ: 33.319 κινηματογράφοι του 2008 έπεσαν στους 6.387 ως το τέλος του 2012! Τα απομεινάρια τού δοξασμένου παρελθόντος εντοπίζονται αποκλειστικά σε μικρές πόλεις, εξαιτίας της αδυναμίας των ιδιοκτητών τους να σηκώσουν το βάρος τού κόστους και να εκσυγχρονίσουν τα μηχανήματα προβολής...

Δε θα παριστάνω το... «**Σινεμά ο Παράδεισος**»! Έχουν υπάρξει αρκετές φορές που έχω αναθεματίσει αίθουσα επειδή η ποιότητα της προβολής με φιλμ ήταν απλά... τραγική. Το διάστημα της μετάβασης από το ένα format στο άλλο, όμως, είναι τόσο βεβιασμένο και ταχύτατα αποτελεσματικό, που αφήνει μια αίσθηση τρόμου στο νου. Για το πόσο γρήγορα μπορεί να σβήσει κάτι (το) σήμερα. Κάτι σαν 15 χρόνια, λένε οι αναλυτές τού Χόλιγουντ.

Προ ημερών, είδα τη «**Nebraska**» του Αλεξάντερ Πέιν σε φιλμ. Βρήκα χαριτωμένες τις «αποκλίσεις» στο τύπωμα της κάθε ασπρόμαυρης μπομπίνας, που ενίοτε εμφάνιζε και μια υποψία μπλε, πράσινου ή σέπιας στην εικόνα. Ξέρω πως όταν ξαναδώ την ταινία σε Blu-Ray θα είναι... μια «άλλη» ταινία. Κάπου με θλίβει αυτή η αλλαγή. Το μάτι μας έχει κακομάθει με την πολυτέλεια της ψηφιακής ευκρίνειας, όμως, αυτό ταιριάζει πιο πολύ με το... σπιτικό θέαμα. Καταλαβαίνεις τι εννοώ, έτσι;

Ηλίας Φραγκούλης

NEBRASKA (2013)

Είδος

Δραματική Κωμωδία

Σκηνοθεσία

Αλεξάντερ Πέιν

Καστ

Μπρους Ντερν,
Γουίλ Φόρτε,
Τζουν Σκουίμπ,
Μπομπ Όντενκερκ,
Στέισι Κιτς

Διάρκεια

115'

Διανομή

ΣΠΕΝΤΖΟΣ

του Ηλία Φραγκούλη

Γερασμένος και ελαφρά σαλεμένος πατέρας θέλει να ταξιδέψει από τη Μοντάνα ως τη Νεμπράσκα για να εισπράξει «φανταστικό» κουπόνι αξίας ενός εκατομμυρίου δολαρίων. Ο όχι και τόσο στενά συνδεδεμένος μαζί του υιός υποχρεώνεται να τον συντροφεύσει σε αυτό το άδοξο road trip, που θα πάρει και μια κάπως ανεξέλεγκτη στροφή προς τις ρίζες τής όλης οικογένειας.

Η νέα ταινία του Αλεξάντερ Πέιν ξεκινά με έναν ηλικιωμένο άνδρα που περπατά πάνω σ' έναν αυτοκινητόδρομο και δηλώνει στον αστυνομικό που τον σταματά ότι σκόπευε να πάει ως τη Νεμπράσκα με τα πόδια. Δε γνωρίζουμε κάτι πιο ουσιαστικό, η εικόνα είναι μαυρόασπρη, τα opening credits ξεκινούν. Μαύρο φόντο, λευκοί τίτλοι. Το όνομα του Πέιν μπορεί να υποψιάσει τους γνώστες της φιλομορφίας του, πως πρόκειται να δουν ένα έργο σχεδόν «απλοϊκό», καλογραμμένο, με αληθινούς ανθρώπους για χαρακτήρες. Η μουσική του Μαρκ Όρτον αναδίδει μια απίστευτη ζεστασιά, καθώς τα ονόματα των βασικών συντελεστών εμφανίζονται στην οθόνη. Όταν η εικόνα επέστρεψε και αντικατέστησε το μαύρο, για έναν εντελώς άγνωστο λόγο, μέσα μου, αισθανόμουν ότι η οθόνη θα πλημμύριζε από χρώμα. Για να ταιριάζει με τη σύνθεση, με το ηχώχρωμα που με έβαλε σε ένα αρκούντως γλυκερό mood. Φυσικά, το μόνο χρώμα που έβλεπα ήταν... το ίδιο μαυρόασπρο. Που μέσα σε ελάχιστα λεπτά αποκτούσε τη σημασία μιας ολόκληρης ζωής, από την οποία ο χρόνος «έκλεψε» την τετραχρωμία, τη χαρά, τη ζωντάνια. Ναι. Όπως κι αν αντιμετωπίζεις το γήρας, σίγουρα το «χρώμα» της ζωής σου ξεθωριάζει με τα χρόνια που περνούν. Είναι η πραγματικότητα. Όσπου, κι από ό,τι απέμεινε σε χρώμα, να μένει μονάχα το μαύρο. Σα σκοτάδι.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένας γέρος και του έχει κολλήσει η ιδέα ότι κέρδισε ένα εκατομμύριο δολάρια και πρέπει να πάει στου διαόλου το κέρατο να το πάρει. Άμα γεράσω, θέλω να με τουφεκίσουν.

Ο Γούντι τού Μπρους Ντερν είναι ο γερο-ξεκούτης που μπορεί και να το 'χει χάσει, ο ηλικιωμένος κύριος που μπουσουλάει σχεδόν, λίγο από το μεθύσι και λίγο από τη φθορά που νοιώθει στο κορμί του. Ο τύπος που βυθίζεται στην αδράνεια της τρίτης ηλικίας, που αισθάνεται την ασφάλεια της σιωπής όταν δεν ενοχλεί κανέναν γύρω του, γιατί έχει πλήρη επίγνωση της κατάληξης (σε ένα γηροκομείο) αν δεν κάτσει... στ' αυγά του. Ξαφνικά, αυτό το περίφημο κουπόνι τον κάνει να... παίρνει τους δρόμους, με το θάρρος ενός Δον Κιχώτη που ψάχνει ξανά την ίδια τη ζωή, ακόμη κι αν τα χρήματα αυτά δεν υπάρχουν. Ή ακόμη και δίχως να γνωρίζει τι θα τα κάνει, σε περίπτωση που του τα δώσουν!

Το ταξίδι του Γούντι δεν έχει λογική. Με τα πόδια δεν περνάς από τη μια Πολιτεία στην άλλη! Απλά, ο άνθρωπος αποδρά με αυτή τη θέληση, της αναζήτησης, της φυγής από ένα παρατεταμένο αδιέξοδο που άλλοι, πιο σώφρονες, αποκαλούν ζωή και μπρος στο οποίο στέκονται καρτερικά, καθισμένοι σ' έναν καναπέ, μπροστά από μια τηλεόραση σχεδόν πάντα, περιμένοντας να κλείσουν έτσι τα μάτια τους, όχι από κούραση, προφανώς... Ίσως ψάχνει να βρει αυτά τα χρώματα που λείπουν από την εξαιρετική, μελαγχολική φωτογραφία τού Φέντον Παπαμάικλ (είναι σχεδόν αστείο, αλλά το φιλμ γυρίστηκε... έγχρωμο, για να μην αντιμετωπίσει προβλήματα διανομής στη διεθνή αγορά, όμως, παντού υπερίσχυσε τούτη, η επίσημη και... αποχρωματισμένη version!). Ότι κι αν ψάχνει, δε βρίσκεται στην αιώνια γκρίνια της συζύγου που ποτέ δεν αγάπησε, ούτε στους δύο γιους που ήρθαν στον κόσμο επειδή εκείνου του άρεσε το σεξ (αλλά το θρήσκευμα της γυναίκας του δεν επέτρεπε άλλες «λύσεις»).

Τα λόγια τού σεναρίου του Μπομπ Νέλσον στάζουν κυνισμό και αλήθειες. Είναι ένα πικρόχολο «άντε και γαμήσου», το βγάλσιμο της γλώσσας στο δήθεν πεπωμένο,

την κατάρα του σογιού που σέρνεις μαζί σου μέχρι να πεθάνεις, μη σου πω και μετά το χρώμα που σε θάβει (ειδικά αν επάνω από αυτό περάσει η Κέιτ, η σύντροφος του Γούντι, ένα κινητό «ληξιαρχείο» που πάντοτε συνοδεύει το κάθε όνομα στο οποίο αναφέρεται με ιστορίες ή κουτσομπολιά από το παρελθόν). Και μέσα από τα ευτράπελα των βλαχο-χαρακτήρων μιας **βαθιάς** και οπισθοδρομικής Midwest Αμερικής, το σενάριο βρίσκει επιπλέον γόνιμο έδαφος για να κρίνει τη μετάλλαξη του αμερικανικού ονείρου της ευημερίας, με σκληρές εικόνες της επαρχιακής αγροτικής ερήμωσης, που δείχνουν λες και νοσταλγούν το άδικο, σπαταλημένο πέρασμα του χρόνου και γενεών ολόκληρων από παρόμοιες κωμοπόλεις, με τον τρόπο που και ο Πίτερ Μπογκντάνοβιτς έκλεινε το κεφάλαιο κάποιας άλλης εποχής στο αριστούργημά του, το «**The Last Picture Show**» (1971). Για τόσο βαρυσήμαντες συγκρίσεις μιλάμε. Και, σαφώς, για την - από κάθε άποψη - καλύτερη ταινία τού Αλεξάντερ Πέιν (sorry, «**Election**»).

Η «Nebraska» ανήκει σε εκείνες τις ταινίες που σε γραπώνουν με το συναίσθημά τους και κάνουν τη δική τους δουλειά στο **εσωτερικό** σου, ενώ εσύ χαίρεσαι σινεμά. Ήταν η δεύτερη φορά που το έπαθα σε τούτη την κινηματογραφική σεζόν. Με ασπρόμαυρο έργο, ξανά! Συμπωματικά. Και πιστεψέ με, το να βγαίνεις από μια προβολή και να αισθάνεσαι πως θέλεις ν' αγκαλιάσεις τους ανθρώπους γύρω σου, δεν είναι εμπειρία που μοιράζομαι συχνά με τις ταινίες τού σήμερα.

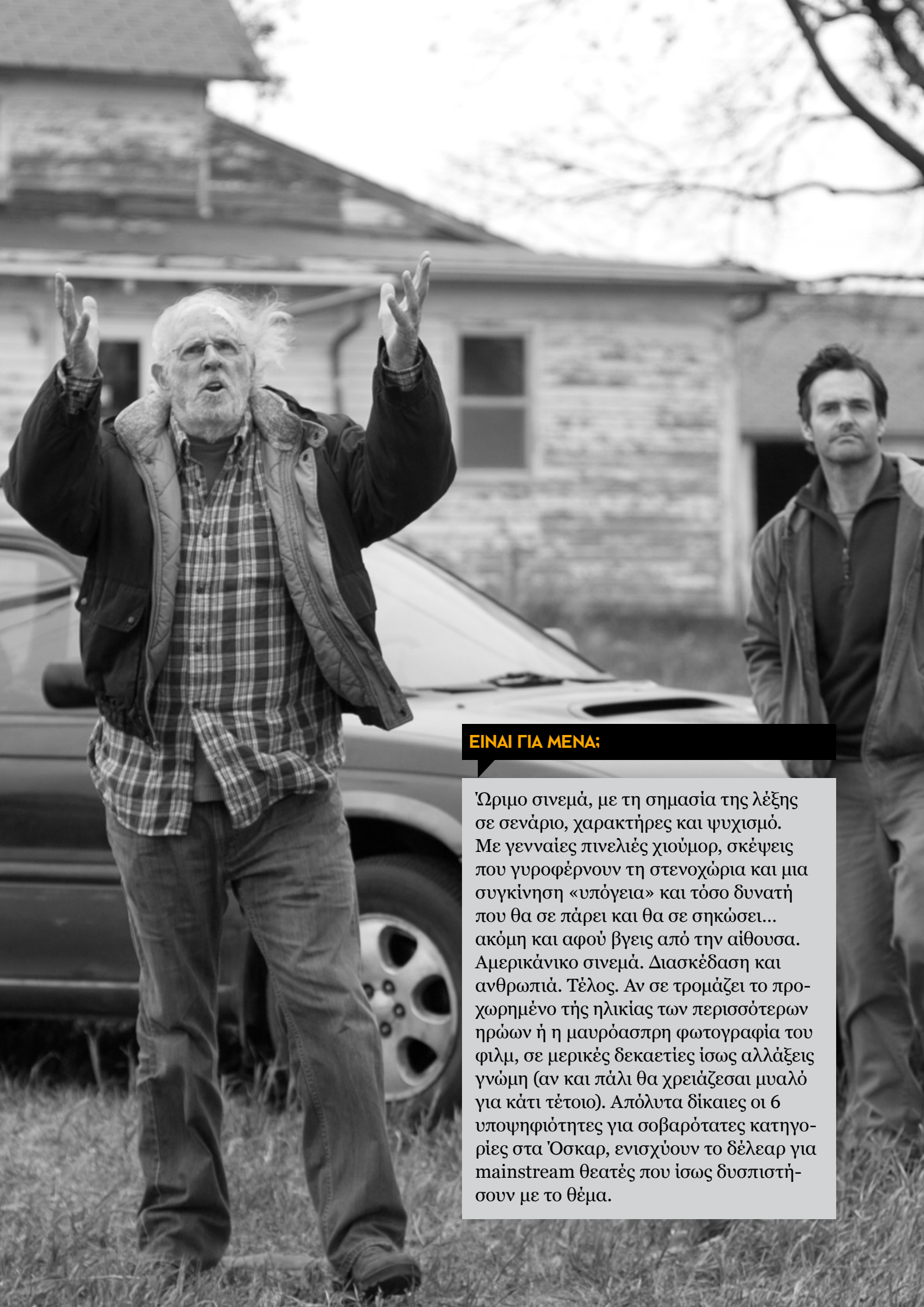
LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Όριμο σινεμά, με τη σημασία της λέξης σε σενάριο, χαρακτήρες και ψυχισμό. Με γενναίες πινελιές χιούμορ, σκέψεις που γυροφέρνουν τη στενοχώρια και μια συγκίνηση «υπόγεια» και τόσο δυνατή που θα σε πάρει και θα σε σηκώσει... ακόμη και αφού βγεις από την αίθουσα. Αμερικάνικο σινεμά. Διασκέδαση και ανθρωπιά. Τέλος. Αν σε τρομάζει το προχωρημένο της ηλικίας των περισσότερων ηρώων ή η μαυρόασπρη φωτογραφία του φιλμ, σε μερικές δεκαετίες ίσως αλλάξεις γνώμη (αν και πάλι θα χρειάζεσαι μυαλό για κάτι τέτοιο). Απόλυτα δίκαιες οι 6 υποψηφιότητες για σοβαρότατες κατηγορίες στα Όσκαρ, ενισχύουν το δέλεαρ για mainstream θεατές που ίσως δυσπιστήσουν με το θέμα.

Η ΑΙΩΝΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ (2013)

Είδος

Δραματική Κωμωδία

Σκηνοθεσία

Ελίνα Ψύκου

Καστ

Χρήστος Στέργιογλου,
Θεοδώρα Τζήμου,
Μαρία Καλλιμάνη,
Γιώργος Σουξές,
Σύλλας Τζουμέρκας, Λένα
Γιάκα,
Βασίλης Δημητρούλιας

Διάρκεια

91'

Διανομή

FEELGOOD

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Ο Αντώνης Παρασκευάς είναι ο πιο διάσημος Έλληνας τηλεπαρουσιαστής. Έχει αφήσει εποχή στο τηλεοπτικό τοπίο, έχει παρουσιάσει ακόμα και τη Eurovision και όλη η showbiz κάνει ουρά για μια εμφάνιση στην εκπομπή του. Μόνο που τώρα ο Αντώνης Παρασκευάς έχει σκηνοθετήσει την απαγωγή του. Και η φαντασμαγορική επιστροφή του θα γίνει μόνο με τους δικούς του όρους και μόνο όταν εκείνος το κρίνει σκόπιμο. Ό,τι κι αν χρειαστεί να γίνει. Όσο ακραίο κι αν χρειαστεί να είναι.

Η «Αιώνια Επιστροφή του Αντώνη Παρασκευά» ξεκίνησε την πορεία της σχεδόν ένα χρόνο πριν, στο Φεστιβάλ Βερολίνου. Από τότε, το φιλμ προβλήθηκε σε αρκετά διεθνή φεστιβάλ δοκιμάζοντας την τύχη του και κατάφερε - σε ένα βαθμό - να κάνει αισθητή την παρουσία του σε όσους ενδιαφέρονται για τον σύγχρονο παγκόσμιο κινηματογράφο. Ύστερα από μια διαδρομή που καταγράφηκε ως το πραγματικό ταξίδι ενός αληθινού χαρακτήρα μέσα από τα social media της προωθητικής μηχανής τού φιλμ (πρακτική, που, ας το παραδεχτούμε, στο τέλος κούρασε), η ταινία επιστρέφει στη χώρα παραγωγής της έτοιμη να συναντήσει το ελληνικό κοινό αλλά και να του συστήσει το χαρακτήρα για τον οποίο το προετοιμάζει τόσο καιρό.

Τα καλά νέα είναι ότι η «Αιώνια Επιστροφή» όντως ικανοποιεί τις προσδοκίες σε μεγάλο βαθμό. Η πρωτοεμφανιζόμενη Ελίνα Ψύκου καταφέρνει να δημιουργήσει μια έξυπνη (κατά τα δύο τρίτα, θα επανέλθουμε σε αυτό) παραβολή της ελληνικής πραγματικότητας σε ψυχική κατάρρευση, με άποψη, ψυχραιμία και αυστηρά πλάνα που τοποθετούν τον Αντώνη Παρασκευά σε μεγάλους κενούς χώρους, παρακολουθώντας τον εαυτό του, τις επιτυχίες του και το ναρκισσισμό του στον καθρέφτη. Δεν είναι δύσκολο να καταλάβει

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένας τηλεπαρουσιαστής και εξαφανίζεται. Δήθεν. Ελληνικό. Θα άξιζε περισσότερο αν έπαιζε ο Αρναούτογλου. Και τον κυνηγούσαν εξωγήινοι. Anal probe. Κι έτσι.

κάνεις πως η ιστορία του Αντώνη Παρασκευά είναι μία (ακόμα) μεταφορά της ελληνικής κοινωνίας, η οποία προσπαθεί ταυτόχρονα να κάνει μια εντυπωσιακή επάνοδο και να επαναπροσδιορίσει τον εαυτό της, αλλά παραμένει δέσμια των παρελθοντικών τακτικών και της κατεστημένης νοοτροπίας της. Μέσα σε αυτόν τον θεματικό άξονα, η Ψύκου καταφέρνει να συμπεριλάβει στο φιλμ στοιχεία κωμωδίας, πηγάματα θεάτρου, φρέσκιες ιδέες που της δίνουν χαρακτηριστική φωνή ως σκηνοθέτιδος αλλά και μερικά σουρεαλιστικά ιντερλούδια, κυρίως ένα pop music video και μια σκηνή που φέρνει στο μυαλό τη... «**Λάμψη**» του Κιούμπρικ, που αποδεικνύουν ότι η Ψύκου είναι έτοιμη για κάτι πιο... pop και όχι τόσο βαρύ όσο η πρόσφατη ελληνική κινηματογραφική παραγωγή. Αυτό, για αρχή, είναι ικανός λόγος για μια ανάσα ανακούφισης.

Αν, όμως, το πρώτο μισό του φιλμ καταφέρνει με επιτυχία να μεταδώσει τόσο την ειρωνεία της κατάστασης όσο και το δεύτερο επίπεδο της ανάγνωσης, μέσα από την έξυπνη χρήση των σκηνοτικών και όλων των... εξαρτημάτων που μπορεί κανείς να βρει σε ένα παρατημένο ξενοδοχείο, στη συνέχεια, η Ψύκου δε χειρίζεται ακριβώς με επιτυχία το θέμα και καταφεύγει σε εύκολες λύσεις, αφού έχει ήδη στρέψει την ταινία σε απρόβλεπτες και μάλλον αδικαιολόγητες κατευθύνσεις. Εκτός και αν αυτό είναι (;) το θέμα. Το τελευταίο τρίτο του φιλμ μοιάζει αμήχανο, βεβιασμένο και αγχωμένο να δώσει μία κορύφωση στην ιστορία, η οποία τελικά έρχεται σε σύγκρουση με την αρχική ατμόσφαιρα της ταινίας. Η ξαφνική αλλαγή πλεύσης δε μοιάζει ούτε ως ανατροπή αλλά ούτε και ως λογική συνέχεια της ανάπτυξης του κεντρικού χαρακτήρα, παρά φαντάζει απλά ως τέχνασμα για να υπάρξει η αναγκαστική ανατροπή, ενώ η κραυγαλέα φύση της προδίδει τους διακριτικούς χειρισμούς της εισαγωγής.

Ανεξάρτητα, όμως, από την επιτυχία ή όχι της τροπής του τελευταίου μέρους, η σταθερά δυνατή παρουσία του Χρήστου Στέργιογλου αμβλύνει τις όποιες ενστάσεις. Βλέποντας την ταινία, δε γίνεται να μη

συνειδητοποιήσει κάποιος ότι ο Στέργιογλου, ουσιαστικά, έχει αναδειχθεί στη χαρακτηριστικότερη μορφή του σύγχρονου ελληνικού κινηματογράφου. Από τη στιγμή που εμφανίστηκε στον «**Κυνόδοντα**», ο ηθοποιός έχει ταυτιστεί με εκείνον τον ανώνυμο μέσο Έλληνα, που κουβαλά πάνω του τη μιζέρια της σύγχρονης Ελλάδας, όσο ο ίδιος προσπαθεί με διάφορα μέσα (πολλές φορές παράδοξα) να ξεπεράσει την κρίση και το κάθε του πρόβλημα. Ακόμα και αν η persona του στην «Αιώνια Επιστροφή» αποκτά δόξα και ονοματεπώνυμο, η ουσία παραμένει η ίδια. Είναι τα χαρακτηριστικά του προσώπου του που κουβαλούν από μόνα τους τόσο τη θλίψη όσο και την πονηριά ή απλά η ικανότητα ενός ηθοποιού να μεταδίδει τόσα πράγματα με μία μόνο ματιά; Νομίζω πως τείνω προς το δεύτερο.

Κατά τη διάρκεια της προβολής, βέβαια, άρχισα να σκέφτομαι ότι αρκετά έχει προβληματιστεί η σύγχρονη ελληνική φιλική κοινότητα με το παρόν και ότι ίσως θα έπρεπε να αρχίσει να προβληματίζεται και για το μέλλον. Συμφωνώ ότι οι δημιουργοί αναγκαστικά εμπνέονται από τις παρούσες κοινωνικές δομές και εκφράζονται μέσα από αυτές, όμως, θεωρώ ότι το κοινωνικό σινεμά αποκτά πραγματική δύναμη όταν αρχίζει να κοιτάζει το αύριο και να ανακαλύπτει δρόμους διαφυγής από τον **εγκλωβισμό** του σήμερα. Θα ήθελα να βλέπω τους Έλληνες κινηματογραφιστές να αρχίζουν να ξεφεύγουν και εκείνοι από το πλαίσιο του παρόντος και να αρχίσουν να απασχολούνται με τα πηγάματα του αύριο. Σενάριο επιστημονικής φαντασίας ή δήλωση ελπίδας; Το μέλλον θα δείξει.

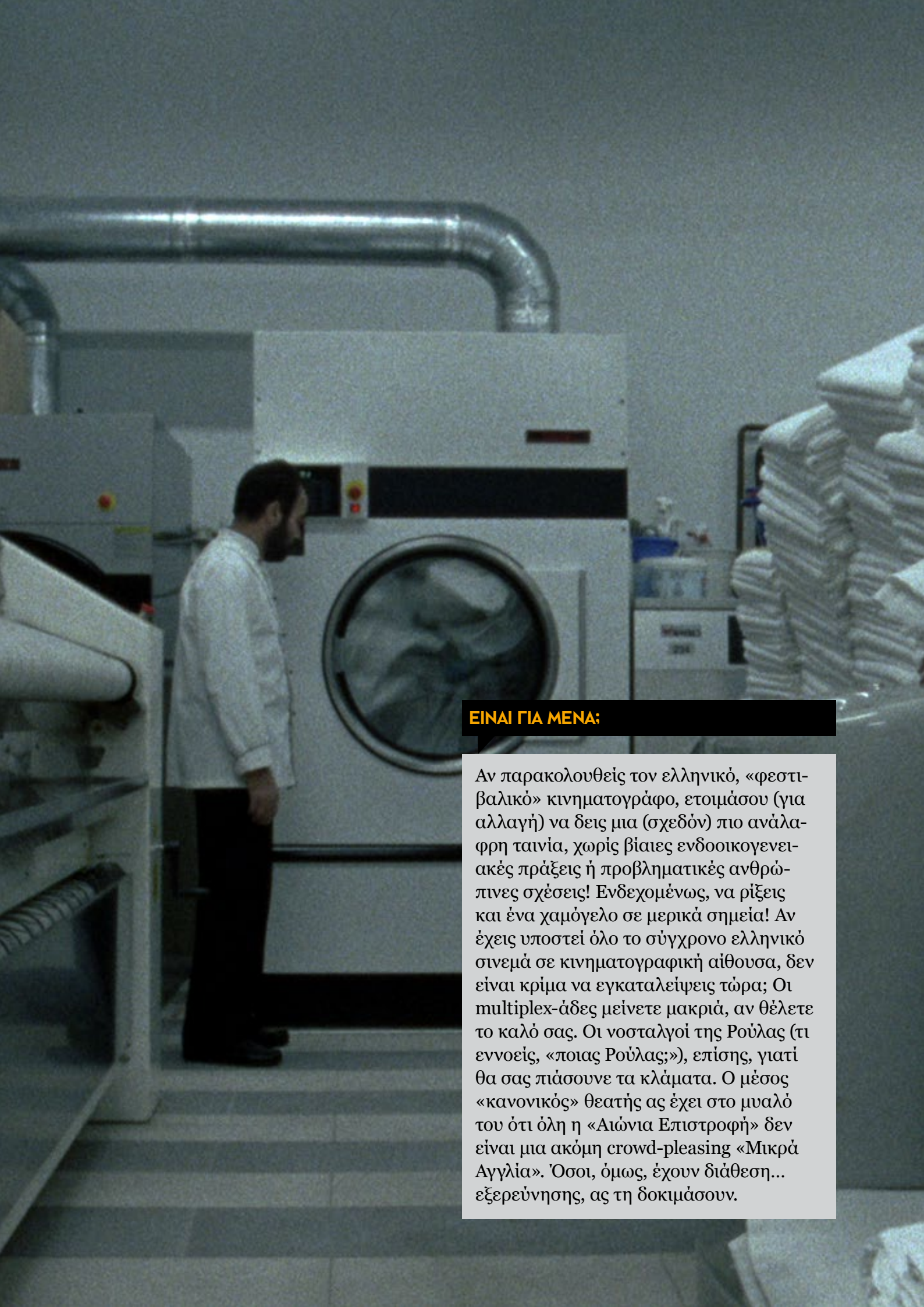
LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν παρακολουθείς τον ελληνικό, «φεστιβαλικό» κινηματογράφο, ετοιμάσου (για αλλαγή) να δεις μια (σχεδόν) πιο ανάλαφρη ταινία, χωρίς βίαιες ενδοοικογενειακές πράξεις ή προβληματικές ανθρωπινες σχέσεις! Ενδεχομένως, να ρίξεις και ένα χαμόγελο σε μερικά σημεία! Αν έχεις υποστεί όλο το σύγχρονο ελληνικό σινεμά σε κινηματογραφική αίθουσα, δεν είναι κρίμα να εγκαταλείψεις τώρα; Οι multiplex-άδες μείνετε μακριά, αν θέλετε το καλό σας. Οι νοσταλγοί της Ρούλας (τι εννοείς, «ποιας Ρούλας;»), επίσης, γιατί θα σας πιάσουνε τα κλάματα. Ο μέσος «κανονικός» θεατής ας έχει στο μυαλό του ότι όλη η «Αιώνια Επιστροφή» δεν είναι μια ακόμη crowd-pleasing «Μικρά Αγγλία». Όσοι, όμως, έχουν διάθεση... εξερεύνησης, ας τη δοκιμάσουν.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ENDER (2013)

(ENDER'S GAME)

Είδος

Περιπέτεια

Επιστημονικής Φαντασίας

Σκηνοθεσία

Γκάβιν Χουντ

Καστ

Άσα Μπάτερφιλντ,

Χάρισον Φορντ,

Χέλι Στάνφελντ,

Μπεν Κίνγκσλεϊ,

Άμπιγκεϊλ Μπρέσλιν,

Βαϊόλα Ντέιβις

Διάρκεια

114'

Διανομή

FEELGOOD

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Σε ένα δυστοπικό μέλλον, όπου η ανθρωπότητα έχει επιβιώσει από την επίθεση ενός εξωγήινου εντομοειδούς γένους αλλά με τις ανάλογες απώλειες, ειδικά σχολεία μάχης προετοιμάζουν νεαρούς, ιδιοφυείς ανθρώπους για την επόμενη, αναπόφευκτη επίθεση του εχθρού. Ο Έντερ Γουίγκιν, τρίτο παιδί της οικογένειάς του που δοκιμάζει να εισέλθει στη σχολή μάχης, φαίνεται ικανός να κάνει τη διαφορά. Θα καταφέρει, όμως, να μην απογοητευτεί την πίστη όσων πιστεύουν σε εκείνον; Τι συνέβη πραγματικά την ημέρα της ιστορικής επίθεσης; Και, το σημαντικότερο, πόσα από όσα γνωρίζει ο Έντερ αντανakλούν όντως την αλήθεια;

Το «Ender's Game» έρχεται στη μεγάλη οθόνη σχεδόν είκοσι χρόνια μετά την (επιτυχημένη) λογοτεχνική κυκλοφορία του και λίγους μήνες ύστερα από τις ομοφοβικές δηλώσεις του συγγραφέα του, Όρσον Σκοτ Καρντ, οι οποίες ακολουθήθηκαν από απειλές μποϊκοτάζ της ταινίας από τις ενώσεις υποστήριξης των δικαιωμάτων των ομοφυλοφίλων στην Αμερική. Το καλό είναι ότι οι μετέπειτα δηλώσεις των συντελεστών της ταινίας απομάκρυναν από τη συλλογική μνήμη τις αντίστοιχες - και άκομψες - του συγγραφέα, επιχειρώντας να σταθούν αρωγός στις εμπορικές βλέψεις της ταινίας. Το κακό, όμως, είναι ότι η διασκευή του βιβλίου στο πανί ήρθε απλά για να συμπεριληφθεί στο σωρό των μεταφορών της «young adult» λογοτεχνίας που έχει να επιδείξει η πρόσφατη κινηματογραφική ιστορία, ακόμα κι αν, ουσιαστικά, η χρονολογία συγγραφής του δεν επιτρέπει τη σύγχυση μαζί τους.

Θεωρητικά, το «Ender's Game» αναπτύσσει την ιστορία του πατώντας στις δομές μιας στρατιωτικής κοινωνίας, όπου οι έξυπνοι και ιδιοφυείς άνθρωποι ανατρέφονται για να γίνουν φονικές μηχανές, ικανοί στρατιωτικών ελιγμών και στρατηγικών πολέμου, που θα εξασφαλίσουν την τελική νίκη. Όλη

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Πιτσιρικάς εκπαιδεύεται για να πολεμήσει εξωγήινα μαμουνοειδή. Είμαι με τα δεύτερα.

η αθώτητα της νιότης αποτελεί αμελητέα απώλεια απέναντι στην εξασφάλιση της νίκης και η ανάπτυξη ικανότητας λήψης πρωτοβουλιών περιορίζεται μόνο στο πεδίο της μάχης. Η αφήγηση υπογραμμίζει όλα τα κλισέ των πολεμικών ιστοριών για να τα κρίνει, να τα θέσει υπό αμφισβήτηση και να τα απορρίψει, όσο και ο ίδιος ο Έντερ προσπαθεί να ανακαλύψει την αλήθεια πίσω από τη στρατιωτική του εκπαίδευση.

Στην πραγματικότητα, όμως, τα παραπάνω στοιχεία δεν καταφέρνουν να μεταπηδήσουν από το χαρτί στη μεγάλη οθόνη. Ο Γκάβιν Χουντ (του υποσχόμενου «**Tsotsi**» αλλά και του ανέμπνευστου «**X-Men Origins: Wolverine**») χρησιμοποιεί την τυποποιημένη φόρμουλα όλων των σύγχρονων μεταφορών «young adult» βιβλίων στον κινηματογράφο, χωρίς να καταφέρνει να μεταδώσει την πολυπλοκότητα που προσφέρει το αρχικό υλικό. Ναι μεν υπάρχει ο ικανός και χαρακτηριστικός πρωταγωνιστικός χαρακτήρας στο επίκεντρο, η ιστορία διαδραματίζεται σε έναν μελλοντικό κόσμο χτυπημένο από μια ασαφή καταστροφή στο παρελθόν και η ιστορία

αφήνει να εννοηθούν οι παραλληλισμοί με την κοινωνία του σήμερα, όμως, υπάρχει η συνεχής εντύπωση ότι κάτι έχει χαθεί... στη μετάφραση. Ο Έντερ παραμένει μέχρι το τέλος μια ασαφής φιγούρα, που τραβάει μεν το ενδιαφέρον αλλά δε σε παρασέρνει μαζί της μέχρι το τέλος, όπου αναπόφευκτα θα γίνει η μεγάλη αποκάλυψη και θα υπάρξει η μεγαλύτερη κρίση ηθικής του ήρωα. Ο Χουντ φαίνεται σα να πατάει το «fast-forward» συνεχώς, προσπαθώντας να δημιουργήσει μια περιπέτεια που κινείται από επεισόδιο σε επεισόδιο δράσης, ακριβώς όπως και το παιχνίδι που επιχειρεί να αναλύσει την ψυχολογία του Έντερ στο φιλμ, μόνο που, σε αντίθεση με το ίδιο το παιχνίδι, αποτυγχάνει να δημιουργήσει ένα επαρκές ψυχολογικό προφίλ για τον ήρωα που θα κάνει το θεατή να νοιαστεί. Υπάρχει μια συνεχής αίσθηση ότι κάτι λείπει, ότι κάτι σημαντικό παραβλέπεται να αναφερθεί και αυτό κάνει την αφήγηση να φαίνεται λειψή.

Ο Άσα Μπάτερφιλντ (του «**Hugo**») στον πρωταγωνιστικό ρόλο κάνει πραγματικά ό,τι μπορεί και, όντως, δίνει υποσχέσεις για το

μέλλον αλλά προδίδεται από το σενάριο, που δεν αναπτύσσει το χαρακτήρα του επαρκώς ώστε η μεγάλη σκηνή του στο τέλος να έχει ισχύ. Από την άλλη, ο δευτεραγωνιστής Χάρισον Φορντ βγαίνει περισσότερο αλώβητος, καθώς ο χαρακτήρας του δεν έχει πολυπλοκότητα, παρά πατάει πάνω στην εικόνα που έχουμε συνηθίσει να περιμένουμε από τον ηθοποιό. Τελικά, δεν ήταν και τόσο ατυχής εκείνη η ερώτηση που αφορούσε το Χαν Σόλο στο περσινό Comic-Con, κι ας έφερε δυσφορία στον ηθοποιό.

Τουλάχιστον, από άποψη παραγωγής, το φιλμ έχει να προσφέρει μια καλογουλισμένη εικόνα, που είναι ελκυστική στο μάτι και θελκτική προς το νεανικό κοινό, το οποίο αποτελεί αναπόφευκτα το κυρίως κοινό της ταινίας. Το κακό, βέβαια, είναι ότι το «Ender's Game» έχασε την ευκαιρία να προσφέρει ένα περισσότερο πολύπλοκο θέαμα, ικανό να προβληματίσει τόσο όσο εντυπωσιάζει το μάτι. Και αυτή είναι, μάλλον, η μεγαλύτερη αστοχία της ταινίας.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Το νεανικό κοινό θα βρει εκρήξεις, δράση και εφηβικές αγωνίες, όμως, οι υπόλοιποι θα νιώσουν την πόρτα να κλείνει με δύναμη μπροστά στο πρόσωπό τους. Αν, βέβαια, νιώθεις την ανάγκη να καταναλώσεις popcorn και θέλεις απλά να βρεις μια ταινία που θα σε συνοδεύσει ανώδυνα και θα την ξεχάσεις μόλις βγεις από την αίθουσα, δεν μπορώ να σου πω όχι. Μπορώ;

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΤΖΑΚ ΡΑΪΑΝ: ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ (2014)

(JACK RYAN: SHADOW RECRUIT)

Είδος

Περιπέτεια

Σκηνοθεσία

Κένεθ Μπράνα

Καστ

Κρις Πάιν,
Κένεθ Μπράνα,
Κίρα Νάιτλι,
Κέβιν Κόστνερ

Διάρκεια

105'

Διανομή

UIP

του Παναγιώτη Παναγιόπουλου

Ο Τζακ Ράιαν, με σπουδές στα Οικονομικά και εκπαιδευμένος πεζοναύτης, έλπει από ένα σοβαρό ατύχημα, στρατολογείται από τη CIA ως πράκτορας με αντικείμενο τις οικονομικές συναλλαγές της διεθνούς τρομοκρατίας. Η έρευνά του τον οδηγεί στη Μόσχα, όπου ανακαλύπτει ότι οι κινήσεις ενός Ρώσου κρούσου ίσως κρύβουν ένα τρομοκρατικό χτύπημα στην Αμερική.

Με δεκατρία βιβλία και ήδη τρεις πρωταγωνιστές (τον Άλεκ Μπόλντουιν, το Χάρισον Φορντ και τον Μπεν Άφλεκ), ο χαρακτήρας του Τομ Κλάνσι χρειαζόταν κάτι πολύ ισχυρό για να έχει λόγο ύπαρξης σε μία ακόμη ταινία. Στην «Πρώτη Αποστολή» δεν το έχει σε ό,τι αφορά το σενάριο. Τα studios, όμως, δε φαίνεται ότι θα πάνε σύντομα να πιστεύουν στα reboot των επιτυχημένων τους franchise. Έτσι, αν και η έναρξη αυτού του reboot είναι αρκετά χλιαρή, ίσως υπάρχει μέλλον σε αυτή την περίοδο της κινηματογραφικής ζωής του πράκτορα Ράιαν, επειδή, τουλάχιστον, διαθέτει έναν καλό πρωταγωνιστή, ο οποίος μπορεί να τον ενσαρκώσει για αρκετά χρόνια.

Ο Κρις Πάιν έχει ήδη στο ενεργητικό του την επιτυχημένη αναβίωση του Κάπτεν Κερκ στο «**Star Trek**» και δεν τα πηγαίνει καθόλου άσχημα και ως Τζακ Ράιαν. Διαθέτει το look του all-american boy, είναι αθλητικός, αλλά και σοβαρός, δίνει την εντύπωση ότι είναι αποφασισμένος, όπως και ο Ράιαν. Το σενάριο του δίνει ένα σύγχρονο background, φοιτητή να παρακολουθεί την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους και στη συνέχεια να ακολουθεί μια πολύ σύντομη θητεία πεζοναύτη. Ένας σοβαρός τραυματισμός απειλεί να τον αφήσει ανάπηρο για πάντα. Με τη βοήθεια της γιατρού του, όμως, βρίσκει ξανά το κουράγιο να περπατήσει, αλλά και να ερωτευτεί.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένας που ξέρει από οικονομικά, αλλά τον παίρνει η CIA και τον κάνει πράκτορα. Να το δουν στο ΣΔΟΕ, να χαλάσει η «πιάτσα»!

Με την αποκατάσταση της υγείας του έρχεται και η πρόταση από τη CIA να γίνει μυστικός πράκτορας στη Wall Street, ελέγχοντας ύποπτες συναλλαγές που μπορεί να έχουν σχέση με την τρομοκρατία. Όταν ανακαλύψει κάποιες που προέρχονται από έναν Ρώσο κροίσο, θα ταξιδέψει στη Μόσχα για να τις ερευνήσει. Εκεί, όμως, θα αρχίσει μια καταδίωξη και η αποκάλυψη μιας σχεδιαζόμενης τρομοκρατικής ενέργειας, την οποία ο Ράιαν θα πρέπει να προλάβει.

Με τη σκηνοθεσία του «**Thor**», ο Κένεθ Μπράνα μπήκε σε χωράφια άγνωστα για εκείνον, αλλά τελικά δικαιώθηκε με την επιτυχία της ταινίας. Τώρα συνεχίζει στο σινεμά της ψυχαγωγίας με περιπέτεια κατασκοπείας και τα βγάζει πέρα... απλώς αξιοπρεπώς, αν και ακολουθεί όλους τους κανόνες. Ο Τζακ Ράιαν που σκηνοθετεί έχει μια σύγχρονη ιστορία, αλλά και ένα παλιομοδίτικο περιβάλλον (ο κακός Ρώσος), έχει πατριωτικό προφίλ με την ηρωική του στάση στο Αφγανιστάν, όταν συναντά τον πρώτο αντίπαλο στη Μόσχα παλεύει μαζί του σαν τον Τζέιμς

Μποντ, βάζοντας τη μνηστή του στο παιχνίδι μοιάζουν κάπως με «**Κύριο και Κυρία Σμιθ**», ενώ όταν μπουκάρει στο αρχηγείο του Ρώσου κροίσου και κλέβει ηλεκτρονικά στοιχεία, θυμίζει λίγο τον Τομ Κρουζ σε κάποια από τις «**Επικίνδυνες Αποστολές**».

Αν εξαιρέσει κανείς την προβλεψιμότητα του σεναρίου, η ταινία ακολουθεί μια πορεία λογική και αναμενόμενη. Είναι αυτό που περιμένεις να δεις και σε γενικές γραμμές, είναι αρκετά καλοφτιαγμένο. Ο Πάιν είναι καλός, ο Μπράνα ως Ρώσος κροίσος έχει οριακά αποδεκτή υπερβολή και επιδεικτικότητα, ο Κέβιν Κόστνερ έχει τον αέρα του μέντορα, η Κίρα Νάιτλι είναι αρκετή ως διακοσμνητική παρτενέρ. Πουθενά, ωστόσο, δεν υπάρχει το στοιχείο της έκπληξης, κι αυτή είναι η μεγαλύτερη ανεπάρκεια της ταινίας. Αν τα αποτελέσματα στο box-office είναι καλά, ο Τζακ Ράιαν μπορεί να έχει μία ακόμη ευκαιρία να βρει ένα σενάριο με περισσότερες ανατροπές. Το θέμα είναι αν αυτή η πρώτη χλιαρή προσπάθεια του reboot θα του δώσει μια παράταση ζωής.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν σου αρέσουν οι παραδοσιακές περιπέτειες κατασκοπείας και αν είσαι διατεθειμένος να κάνεις τα στραβά μάτια στο συμβατικό σενάριο, η παρουσία του Κρις Πάιν και τα καλά στοιχεία τής ταινίας ενδεχομένως να σου είναι αρκετά. Αν ψάχνεις ανατροπές και νεωτερισμούς στο είδος, μάλλον πρέπει να ακολουθήσεις κάποιον άλλο πράκτορα.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

Η ΚΛΕΦΤΡΑ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ (2013)

(THE BOOK THIEF)

Είδος

Δράμα Εποχής

Σκηνοθεσία

Μπράιαν Πέρσιβαλ

Καστ

Σοφί Νελίς,
Τζέφρι Ρας,
Έμιλι Γουότσον,
Νίκο Λιρς

Διάρκεια

131'

Διανομή

ODEON

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Η τραγωδία του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου και η θηριωδία του χιτλερικού φασισμού ιδωμένη μέσα από τα μάτια των Γερμανών και ιδιαίτερα εκείνα της 12χρονης Λίζελ, που είχε μαμά κουνουνίστρια, θετούς γονείς (Χανς και Ρόζα) συνειδητά εκτός ναζιστικού κόμματος, θετό αδελφό (Μαξ) φυγά Εβραίο, και κολλητό (Ρούντι) πωρωμένο θαυμαστή του Τζέσι Όουενς.

Αν (όπως εγώ) έχεις διαβάσει το αριστουργηματικό, ρηξικέλευθο, μεγαλόπνοο, πολυμορφικό, γλυκόπικρο, κωμικοτραγικό, γεμάτο θάνατο, αλλά και αστείρευτη, ορμητική αγάπη για την (ανθρώπινη) ζωή, ομότιτλο, πολυβραβευμένο best-seller βιβλίο του γερμανικής καταγωγής Αυστραλού Μάρκου Ζούσακ θα αντιληφθείς (ενοχλημένος και απογοητευμένος) αυτή την κινηματογραφική του μεταφορά ως άστοχη και εν τέλει αναίτια, εικονογραφημένη περίληψή του. Ακόμα, όμως, και αν δεν έχεις διαβάσει το εν λόγω μυθιστόρημα, πάλι σαν ανούσια περίληψη θα την εκλάβεις... Μιας ιστορίας - που δεν προλαβαίνει στ' αλήθεια να ειπωθεί - μιας χούφτας ανθρώπων, μηδαμινά πηγάματα του (αναπάντεχου) μεγαλείου της ψυχής των οποίων ίσα που, βιαστικά, αποκαλύπτονται.

Μπορείς να με πεις προκατειλημμένη, αφού μου είναι αδύνατον να μη θρηνήσω την απουσία στο πανί των - θαυματουργών - στο χαρτί σκόρπιων τσιτάτων (φιλοσοφικών και μη σκέψεων, χιουμοριστικών παρατηρήσεων ή απλά δηλώσεων της αλήθειας, γυμνής) του Αφηγητή, των χειροποίητων, εικονογραφημένων / εναλλακτικών comic βιβλίων που δωρίζει ο Μαξ (Μπεν Σνέτσερ) στη Λίζελ (Νελίς), όλου του σθένους της Ρόζα (Γουότσον) και όλου του εύρους της ζουμερής, περίπλοκης, αν και σχεδόν βουβής σχέσης της Λίζελ με τη γυναίκα του Δημάρχου, ή την «αμοντάριστη», παρορμητική, θαρρείς, αφήγηση, με τα συχνά, πυκνά πέρα δώθε στο χρόνο, τα... σοφά spoilers και τα ανεκτίμητα, αραιά και πού παραστρα-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι μια 12χρονη και διαβάζει βιβλία. Τεράστιο το σασπένς για το αν θα κατεβάσεις τα βλέφαρα ή όχι...

τήματα σε άλλες, ταυτόχρονες ιστορίες του Πολέμου, σε άλλες γωνιές της Γερμανίας και της Ευρώπης. Τόσο μακριά και όμως τόσο κοντά στην οδό Παράδεισου.

Ακόμα, όμως, και αν δεν είχα ιδέα για όλα τα παραπάνω, τίποτα δε θα μπορούσα να βρω σε αυτή την κινηματογραφική «Κλέφτρα», ικανό να τη γλιτώσει από το βάλτο της χρυσής μετριότητας. Ούτε καν το υποψήφιο για Όσκαρ soundtrack τού - συνήθη υπόπτου - Τζον Γουίλιαμς, που ελάχιστα σκαλώνει στη μνήμη, και ακόμα λιγότερο δίνει παλμό στα δρώμενα. Ναι, οι ηθοποιοί είναι στο σύνολό τους εξαιρετικοί, η ανασύσταση εποχής άπογη, η εκφορά των αγγλικών διαλόγων με γερμανική προφορά παραδόξως, ως επί το πλείστον (κάποιες φορές το «Ρούντι, Ρούντι!» ακούγεται ως κατά λάθος αστείο «Γούντι, Γούντι!») ταιριαστή και η σκηνοθεσία τού εκ του «**Downton Abbey**», Πέρσιβαλ, κάτι παραπάνω από αξιοπρεπής. Το σενάριο, όμως, έχει τεράστια, ανυπέρβλητα προβλήματα.

Το βασικό του λάθος είναι πως προσεγγίζει ένα ευφάνταστα εκκεντρικό, τολμηρά ξεχωριστό, λυρικό, τίγκα στο λυτρωτικό χιούμορ μυθιστόρημα με έναν εντελώς ανέμπνευστο, ακαδημαϊκό, άτολμο, στρωτό, αγέλαστο, «καθωσπρέπει», και δη προκάτ «οσκαρικό» τρόπο. Έτσι, στερεί από την ιστορία του όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που θα την έκαναν ιδιαίτερη και διαφορετική, χρίζοντάς την ουκ ολίγο κοινότοπη, υποβάλλοντάς την σε - στα σημεία - ήττα από τη χιλιοειπωμένη ιστορία της Άννα Φρανκ. Παράλληλα, αν και αφήνει ουκ ολίγα από τα γεγονότα τού βιβλίου εκτός, δεν αποφεύγει ούτε τις εξωφρενικές συντομεύσεις αυτών που τελικά επιλέγει να αφηγηθεί, ούτε την λιγγιώδη εξέλιξή τους. Έτσι, ξαφνικά, λίγο μετά τα μισά του, η συνειδητοποιημένη (όπως φαίνεται από την όλο λαχτάρα ερώτηση που απευθύνει στον νεοφερμένο Μαξ για το βιβλίο που κουβαλάει, «το έκλεψες;») Λίζελ παύει ανεξήγητα να κλέβει και αρχίζει να δανείζεται

(όπως επιμένει στο Ρούντι) βιβλία. Πριν, ενριπή οφθαλμού ξανά, πάψει να διαβάσει και αρχίσει να σκαρφίζεται δικές της ιστορίες, μηδαμινά διαφωτίζοντάς σε για τους λόγους για τους οποίους τράβηξε την προσοχή τού Αφηγητή. Ομοίως, μέσα σε 8 λεπτά (το πολύ), ο Χανς τιμωρείται με στρατολόγηση για τη συμπαράσταση που έδειξε σε ύποπτο ως Εβραίο μαγαζάτορα, πάει στο μέτωπο, έχει αυτοκινητικό δυστύχημα, τραυματίζεται και επιστρέφει κουτσός πίσω σπίτι! Αν είναι για τόσο... πατ-κιούτ, ποιος ο λόγος να τον στείλεις στο μέτωπο; Και μόνο το ότι τράβηξε την προσοχή πάνω του αρκεί ως κίνητρο εύρεσης απεγνωσμένης λύσης στο θέμα τού Μαξ, που κρύβουν στο υπόγειό τους.

Αυτός, όμως, που επί της οθόνης πατάει μεγαλοπρεπώς μπανανόφλουδα είναι ο Αφηγητής - το σπουδαιότερο, ιδιοφνέστερο εύρημα του λογοτεχνικού πονήματος του Ζούσακ. Ενώ στο βιβλίο δηλώνει ξεκάθαρα, εξ αρχής, με βιτριολικό χιούμορ την ταυτότητά του, στο φιλμ την αποκαλύπτει εμμέσως πλην σαφώς, σοβαρά ποιητικώς, στα τελευταία λεπτά του. Επιλογή που θα μπορούσε να χτίσει υποβλητικό σασπένς, αν οι παρεμβολές / σχολιά του ήταν πιο συχνά και καταλυτικά. Ως έχουν, φαντάζουν και αυτά αχρείαστα και αναίτια. Ειδικά αφού στο τελευταίο 5λεπτο η ταινία πατάει παράλογα γκάζια και κάνει fast-forward πρώτα 2 χρόνια και αμέσως μετά... μια ολόκληρη ζωή! Έτσι όταν ο Αφηγητής λέει πως η μόνη αλήθεια που ξέρει είναι πως «οι άνθρωποι τον στοιχειώνουν» δεν αποκλείεται να αναφωνήσεις, με μια γελοία έκφραση απορίας, αιφνίδια καρφωμένη στο πρόσωπό σου: «**ΤΙ;**» (για να το θέσω ευγενικά...)

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Για κάποια βιβλία, πραγματικά κομψοτεχνήματα του λόγου, η κινηματογραφική διασκευή θα έπρεπε να απαγορεύεται δια νόμου. Όχι ακριβώς κακή, αλλά άνευρη και αδιάφορη, αυτή η «Κλέφτρα» προδίδει και τη λογοτεχνική πηγή έμπνευσής της και το θεατή της, είτε αυτός γνωρίζει το ομότιτλο βιβλίο του Ζούσεκ, είτε όχι. Κάλεσε και... book και film police!

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΕΥΤΥΧΙΑ (1935)

(SCHASTYIE)

Είδος

Δραματική Σάτιρα

Σκηνοθεσία

Αλεξάντρ Μεντβένκιν

Καστ

Πιοτρ Ζινόβιεφ,
Γελένα Γεγκόροβα,
Μιχαΐλ Γκίτσι,
Λίντια Νενάσεβα

Διάρκεια

63'

Διανομή

NEW STAR

του Άγγελου Μαύρου

Φουκαράς, γαμπρός γεωργού - θύματος αδηφάγου κουλάκου, βρίσκει πορτοφόλι σε στράτα κι έτσι αποκτάει χωραφάκι για σπορά, το χάνει (από κρατική κατάσχεση) μαζί με την... Οκτωβριανή Επανάσταση (φυλακισμένος για απόπειρα αυτοκτονίας!) και γυρίζει απ' τον πόλεμο, τραβώντας χουνέρι με κάθε καρδιάς καρύδι σε κολχόζ. Στο - πάλι; - «όργωμά» του, και από την τσαούσα συμβία του, βρίσκεται η ευτυχία;

Προσέξτε τον έναν από τους κλέφτες που επιχειρούν να βουτήξουν το ανύπαρκτο κομπόδεμα του ήρωα: είναι ίδιος ο Στάλιν! Εξού ίσως, αν και πιθανότατα όχι μόνο γι' αυτό, απαγορεύτηκε απ' τον Πατερούλη πολύ γρήγορα μετά τη συγκαιρινή κυκλοφορία του το τελευταίο βωβό μεγάλο μήκους που γυρίστηκε στην ΕΣΣΔ και πρώτο του «μηχανοδηγού» του «Σινε-Τρένου» (της περιοδευούσας αμαξοστοιχίας παραγωγής, επεξεργασίας και προβολής επικαίρων, εκπαιδευτικών φιλμ και προπαγάνδας στη σοβιετική αγροτική περιφέρεια) μετά τους δύο μεγάλους λιμούς στη χώρα. Αμφότερες, εμπειρίες που διαμόρφωσαν τα «καλλιέργεια» αυτού του ασεβώς ευφάνταστου παιάνα στην κολεκτιβοποίηση, που ξέθαψε προ δεκαετιών προς γαλλική διανομή και συνακόλουθα παγκόσμια αναγνώριση ο Κρις Μαρκέρ.

Σα Σένετ ποτισμένος βότκα από έναν πιο φολκλόρ Ντοβζένκο με λιουμπόφ στις μακρινές λήψεις συν επιρροές απ' το Σουρεαλισμό, και άροτρο τη φιλοπαιγμονα πλοκή / εφέ / εικαστικά (φαντάσου κάτι σαν κουκλοθέατρο του Μελιές στη... «Γη»), αυτή η παραβολή σοσιαλιστικού αστεϊσμού, διακωμώδηση του ασφυκτικά φοροληπτικού («Αν ο χωρικός πεθάνει, ποιος θα ταΐζει τη Ρωσία;»), γραφειοκρατικά καταπιεστικού («Ποιος σου έδωσε την άδεια να αυτοχειριαστείς;») και στρατόδουλου (ένα σύνταγμα οπλιτών πίσω από... αποκριατικές μάσκες) τσαρισμού, αλλά και του μετακομμουνιστικού status quo της αγίας Απληστίας τού κλήρου και των

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Ο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ βγαίνει
ακόμα; Το δίνει σε DVD;

κουσουριών τής λαϊκής ρώσικης ψυχής (απ' τον πατροπαράδοτο αλκοολισμό ως την παγαποντιά), συλλήβδην Ερινύα τού ταλαιπωρου προλετάριου - υποζυγίου, απολαμβάνεται τώρα και σε επανέκδοση.

Τα gimmick, τα μπουρλέσκ γκαγκ, η αλλιώς-τική εικονοποιία και το πολιτικό βγάλσιμο γλώσσας, εντυπωσιακά σε σεκάνς όπως του αλόγου (απεργούντος, σέρνοντος το στάβλο του για λίγο σανό ή στη σκεπή) ή του κακουργηματικού μετλά τού χειροποίητου φερέτρου, δυστυχώς καρφώνονται από το δοξαστικό happy end (εντάξει, μπολσεβίκος ήταν ο άνθρωπος - αν «έχωνε» και στο τέλος, τον περίμενε γκουλάγκ) και τον Κόκκινο Στρατό ελλείψεων της υπόθεσης (ακόμη χειρότερη στην εδώ διατιθέμενη, μισερή εκδοχή τού φιλμ - πού είναι η πλήρης που φτάνει τα 95 λεπτά;). Η προβολή, τέλος, από προτζέκτορα (με το «**Μικρές Ματιές Στ' Ανθρώπινα**» να προηγείται) σαφώς δεν υπηρετεί το πνεύμα και τις αξίες τής γκλάσνοστ τής σύγχρονης διανομής. Αισθάνεσαι μουζίκος;

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Βαμμένε του «καταλόγου», των «μουγγών», του Α/Μ, πες «σπασίμπα» (αν, όμως, θες αρμόζουσες προς έναν τέτοιο τίτλο συνθήκες προβολής, ένα ηχηρό «νιετ»). Μουλτιπλεξάκια, θα χάσεις το χρώμα σου. Κουτσούμπα, βάρα το (σφυροδρέπανό σου).

LINK ME

[imdb](#)

FOLLOW

**FREE
CINEMA**

ΜΙΚΡΕΣ ΜΑΤΙΕΣ ΣΤ' ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ (2014)

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Νάνσυ Σπετσιώτη

Καστ
Θύμιος Καρακατσάνης,
Γεράσιμος Σκιαδαρέσης,
Χρήστος Χατζηπαναγιώτης,
Μαρία Τσιμά,
Έρση Μαλικένζου,
Γιώργος Παπαδημητράκης,
Νίκος Ψαρράς,
Όλγα Δαμάνη,
Χαρά Τσιόγγα

Διάρκεια
6' / 11' / 3' / 17' / 3'

Διανομή
NEW STAR

του Άγγελου Μαύρου

Ένας εγχειρισμένος ηλικιωμένος λέει αντίο σε κάτι δικό του. Ένας σταθμάρχης τρένου πλησιάζει έναν σειριακά αναβλητικό επιβάτη. Μια νεαρή υποχρεώνεται να προσέξει τη γειτόνισσα απ' την οποία δανειζόταν συνεχώς. Ένας χρεωμένος επιπλάς αναθεωρεί δραματικά όσον αφορά το ξελασπωτικό «σκότωμα» που απεργάζεται για το σπίτι της μητέρας του. Οι ξενόφοβοι γονείς ενός μεταμοσχευμένου κοριτσιού γνωρίζουν τον σωτήριο δότη. Πάρε πέντε;

Είναι η πρώτη φορά μετά τον Χρήστο Δήμα (και το «Τέσσερα» του 2000) που Έλληνας μικρομηκάς (εκ)τιμάται απανθιστικά solo με κινηματογραφική διανομή, έστω εν είδει συνοδευτικού ορεκτικού, εν προκειμένω, μιας επανέκδοσης (βλέπε «Ευτυχία»). Δικαιώνει το «παιδί» του Τμήματος Κινηματογράφου του ΑΠΘ Νάνσυ Σπετσιώτη τον στραμμένο επάνω της προβολέα; Με το χέρι στην καρδιά (αυτήν που σίγουρα δε στερείται το προσώρας οευντε της), όχι. Με το «Τιμωρία» του 2009 να απουσιάζει από το πακέτο, αυτή η, στο πλάσιμο ακόμα, πιο προβληματική και πιο κοινωνικά προβληματισμένη κληρονόμος τόσο των ψυχισμών της διπλανής πόρτας όσο και του ουμανισμού των συναντήσεων, λιγότερο της Πέννυς Παναγιωτοπούλου και κατά μείζονα λόγο της Κατερίνας Ευαγγελάκου και του Περικλή Χούρσογλου (ίσως καθόλου τυχαία, ο συχνά επιβλέπων διδάσκων της) εμφανίζει αρετές κυρίως στην επαφή της με τους ηθοποιούς και με το μέσο παρά με τα θέματα και με το δούλεμά τους - επίσης, ίσως καθόλου τυχαία, συχνά δεν υπογράφει το σενάριο.

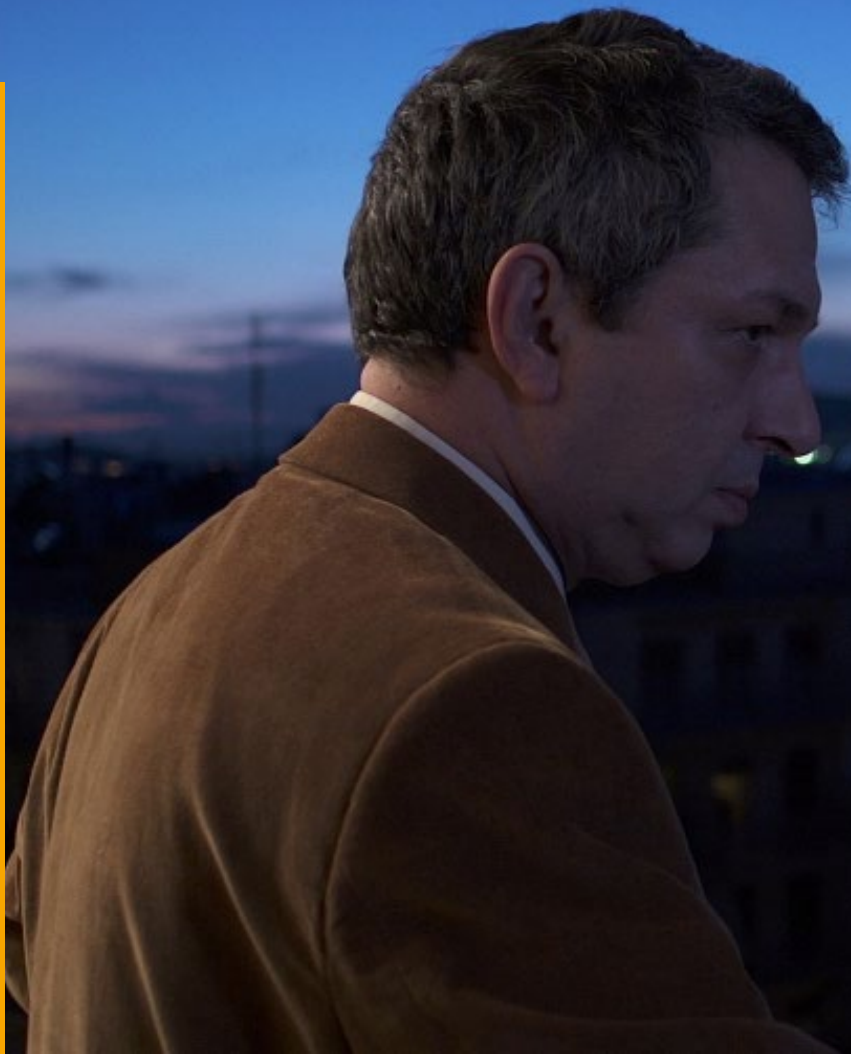
Όπως και να 'χει, το με πιο ψαχνό, μεγαλύτερο σε μήκος «Αντιπαροχή» ξεχωρίζει (ικανο)ποιητικότερα εδώ χάρη στο δραματουργικά ανασαίνον ανάπτυγμα των 17 αρσενικών λεπτών του και τη συνάντηση νοσταλγίας και συνειδητοποίησης με καταλύτη μια διπλή απώλεια και φόντο την

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Με τέτοια trailer καταλαβαίνεις γιατί δεν πατάει ψυχή στα ελληνικά τα έργα...

οικονομική κρίση. Από τα άλλα του corpus, ακροθιγώς ενδιαφέρουσα αποδεικνύεται η διακειμενική ανοιχτή γραμμή με «Το Μόνο της Ζωής Του Ταξείδιον» του Βιζυηνού (ή του Παπαστάθη, αν προτιμάτε) στο «**Σ' ένα Συνοριακό Σταθμό**», και - καθόσο ευαίσθητα - της μιας γραμμής, χτυπητά μυθοπλαστικά υπανάπτυκτα και με αφηγηματικές αδεξιότητες, σα σποτάκια ΜΚΟ για τη νυχτερινή τηλεοπτική ζώνη το «**Αποχαιρετισμός στα Όπλα**» (υπέρ των νοσηλευτικών δομών για την τρίτη ηλικία κι εναντίον του παλαιών αρχών ανδρισμού), το «**Ουκ αν Λάβοις**» (υπέρ των αστέγων κι εναντίον του αθηναϊκού παρτακισμού), και το «**Τζαφάρ**» (υπέρ της δωρεάς μυελού οστών κι εναντίον του ρατσισμού). Η προβολή όλων μέσω προτζέκτορα προδίδει, πάντως, απογοητευτικά κυρίως την ανάλυση εικόνας και κατά δεύτερο τη χρωματική απόδοση του έργου (ειδικά από τη στιγμή που σχεδόν όλες οι ταινίες είναι γυρισμένες σε 35άρι) τής Λαρισσίας επίδοξης auteur. Δεν εννοούσαν αυτό με το «Μικρές» του τίτλου, υποθέτω...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Πας ή «πας» ΜΙΚΡΟ, T-Short, Φεστιβάλ Κινηματογράφου Δράμας; Μπορεί να τα 'χεις ήδη δει, αν όχι συμπληρώνεις κενά εδώ. Είσαι υπό την επίδραση της «Μικράς Αγγλίας» ή / και ψάχνεσαι για νέες filmer φωνές; Δε θα σε χαλάσει το σετάκι, αλλά μην περιμένεις να ανακαλύψεις ταλεντάρα (ακόμα, τουλάχιστον). Από ελληνικό θες μόνο weird wave; Θα τα βρεις γλυκερά. Από ελληνικό δεν αντέχεις τίποτα; Λάθος σελίδα, φίλε.

ΜΕΕΤ MR. KLEIN

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ
ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ
ΚΡΙΤΙΚΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

